

Üdvözet a Száva partjáról

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

A Szent Duje-székesegyházba egy kisebb tömeg sodort be minket.

- Hát miért nem látjátok? Ez nem véletlen - mondta még mindig szipogva a középső. Ott maradtunk egész délután, néha imádkoztunk is. Én azért fohászkodtam, hogy jelenlegi traumánk ellenére a gyerekeim képesek legyenek egészséges felnőttekké cseperedni, és semmilyen körülmények között ne ismételjék meg az apjuk tetteit, főleg velem ne legyenek soha kegyetlenek.

Talán az ég mégis megszánt minket, mert kifelé menet találtunk egy százeuróst. Késő éjszaka szálltunk fel a vonatra, hajnalban értük el Zágrábot, az utolsó pillanatban ugrottunk le a vonatról. A nagykövetségen és a konzulátuson nem álltak szóba velünk, de ezen már nem lepődtünk meg. Csak amikor a titkárnő utánunk szaladt, vagy inkább követett, majd a Vadászati Múzeum előtt, ahol egy holland turistacsoport közelében megálltunk egy szusszanás erejéig, ott lépett oda hozzánk, és kifogástalan angolsággal elsuttogta, hogy pontosan tudja, ők mind pontosan tudják, kik vagyunk, és azt tanácsolná, húzzuk meg magunkat legalább addig, amíg a széljárás megváltozik, vagy még tovább. Bólintott, aztán hozzátette:

- Ökölszabály - *rule of thumb*, mondta angolul -, maradj elég kicsi, és senki nem akar téled ellopni semmit.